

PRÁH

MEZI PŮLNOCÍ A ĎÁBLEM

DESATERO

A woman with long dark hair, wearing a dark, possibly black, coat, stands in the foreground. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a building entrance at night, illuminated with a strong red light. Above the door is a sign that reads "DESATERO". The overall atmosphere is mysterious and dark.

PETR URBAN

PRÁH

MEZI PŮLNOCÍ A ĎÁBLEM

PETR URBAN





PRÁH

MEZI PŮLNOCÍ A ĎÁBLEM

P E T R U R B A N



FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Petr Urban, 2024

Cover illustration © Žaneta Kortusová, 2024

Cover art © Žaneta Kortusová, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0133-6 (print)

ISBN 978-80-278-1304-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1305-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1332-2 (pdf)

Mé úžasné rodině, která ve mě vždy věřila.

Moc děkuji, za všechno.

*Slavně se kupole k obloze derou,
šíjí svou skloní před nebeskou sférou.
Shůry pak shlíží, člověče, na Tebe,
úporně hledají Ti
cestičku do nebe.*

*V ulicích, v továrnách, pracují stále,
aby i žebrák byl v Městě králem.
Přesto však s Tebou mešní víno pijí,
úžasní lidé jsou
z evangelií!*

Listy sv. Marka, č. 1, 1. 1. 2122

*Slavně se kupole k obloze derou
a na nás dole úplně serou.*

nalezeno na zdi kostela sv. Marka,
autor neznámý, 5. 1. 2122

Následující strany jsou co nejpodrobnějším přepisem událostí, které vedly k nastolení současného stavu města, jenž mnozí označují za konec všeho. Konec, po kterém přijde chaos a naděje se neobrodí.

Prolog aneb Jak to všechno začíná

Fil Horák sedí ve svém prostém bytě, ponořený v myšlenkách.

Zatímco staré hodiny na zdi za ním odbíjejí čas, kdy děcka všude ve městě chodí do hajan a jejich tátové s lehkýma holkama do postele, Fil si vychutnává tmu kolem sebe.

Nepotřebuje světlo. Takovým, jako je on, temno nevadí.

Při vzpomínce na starý šlágr jen zabručí, to když loudající se půlměsíc oknem ozáří jeho pracovnu a byt v jednom.

Podzimní měsíční svit olízne na jeho stole plaketu s nápisem *Filip Horák, soukromý detektiv* jako znechucená milenka, která tuší, že po noci vášně je zase na čase střízlivět. Ani luna s ním tuhle noc nechce nic mít.

Prudkým trhnutím muž zatáhne starou záclonu za sebou – ať si měsíc nechá zajít chuť.

Pak se, stále ve tmě, natáhne po sklence druhořadé whisky, kterou má vždy po ruce připravenou pro případ... pro všechny případy.

Ví, že mu kvalitní alkohol dochází, stejně jako peníze.

Ale žít se musí, ne? I když je Nebeský věk jen snůška keců, pomyslí si.

Než přiloží sklenku k ústům, zkontroluje hodiny.

Dávno padla.

S úsměvem, který jeho fasádu pokřiví víc, než když se nesnaží, tichým gestem připije okolní noci.

Telefon dnes nezvonil.

Dnešek je dobrý den, pomyslí si.

Dnes lidé v ulicích Práhu, ve Svatém městě, dělají jen obvyklé kokotiny.

„Už máme vypito dost, pro Krista, už ne!“

„Bratřííí, podťe, tady jsme eště nebyli, ty voleee! Kalímeee!“

„Hele, možná máme fakt naloženo dost...“

„Držte huby, přizdisráči, tady Štěpán dostal práci u evangelií, to se musí zapít, ne?!“

„No, když to řekneš takhle...“

Zacinkání dveří nepřilíš noblesního podniku. Ten večer už několikátého.

„Bratřjaaa, hele, co je tohle za hrozivou knajpu? Nejsme už nějak blízko Zlomu?“

„Drž tlamu, ty vole, nevíš, kdo tě uslyší! Šéfi-ku, dejte nám sem pět piv a stejnej počet apoštolovek!“

„Jak je libo, pánové, ale ne že tu uděláte ostudu. Mám tu... různé hosty.“

„Kde je to pivooo, kurva? Já jdu zejtra makat do evangelia k Markovi, víme! A platim hotovejma!“

„Hotovejma vod táty, co, Štěpáne?“

„Ty voleee, do koho se sereeee! Stejně jich má dost za to, co pro todle město udělal. Pro tenhle Nebeskej věk!“

„Hele, Štěpe, zmlkni, lidi na nás koukaj...“

„Ať se klidně koukaj, bratři, vole! Dyť musej bejt vopravdu rádi, že mě tu mají...“

„To určitě, Štěpe, ty vole...“

„Díky naší famílii přece každej mutant může bejt normální!“

Na ta slova vstalo od svých stolů několik osob. V podstatě k nerozeznání od lidí.

„No dovolte? Jací mutanti?“

„Hele, promiňte, kamarád tady slaví. Von je to hodnej kluk, jen trochu přebíral, tak...“

„Možná jsem přebíral, bratři, ale já se z tohodle stavu na rozdíl vod tědle šašků vyspim! Au!“

„To teprve začínám, prostáku posraná!“

„Ježiši, Štěpáne, jdem do hajzlu. Neper se, debile!“

„A co to naše pivo a paná... Au!“

Fil Horák upíjí třetí sklenici whisky, zatímco k němu z ulic dole pod ním doléhají typické zvuky Prahu – zvony svolávající prosté lidi i tajemné ma-

lefiky na večerní modlitbu, na nedaleké zastávce kodrcá tramvaj, v dálce je slabě slyšet motor lehké hlídkové lodi, která kontroluje, že v okolí Řeky je všechno v pořádku. O poznání blíž, dole pod okny, stará Hamzová zase spílá starýmu, že má vydělávat víc a chlastat míň.

Detektiv na volné noze si dovolí ještě jeden úsměv.

Žádné zprávy, dobré zprávy, pomyslí si.

Sáhne po sluchátku, chvíli váhá... Pak ho položí na desku stolu.

„Jen pro jistotu,“ oznámí ztichlé místnosti.

Ta neztratí tvář a mlčí dál.

Muž znovu sáhne po sklenici a připije si sám se sebou.

Jen pro ten dnešní den, bleskne mu hlavou, stojí za to pít.

Svítá

„Bratře Štěpáne, vítejte. Jsme opravdu rádi, že vás tu máme.“

Neměl jsem včera tolik pít.

Ačkoliv pracovna s velkým dubovým stolem, abstraktním obrazem a několika polstrovanými křesly rozhodně nebyla zařízena levně, veškerou mou pozornost přitahovala jediná věc. Blikající zářivka na stropě. Její bledé světlo se mi zabodávalo do mozku silou hřebů, kterými se kdysi trýznili mučedníci.

„Bratře Štěpáne?“

Na okamžik jsem dokázal odvrátit zrak od té světélkující bestie a zamžourat na postaršího muže v bílém plášti před sebou. Ostatně on byl hlavní důvod, proč jsem tady. On a ještě...

„Bratře Klemente, doktore Drbohlave,“ vysoukal jsem ze sebe předepsanou moderní frázi. Kdo chtěl ve vyšších kruzích města něco znamenat, musel se odvolávat na bratrskou víru, lásku a kdoví co ještě. Naštěstí na ulicích nadále vítězil zdravý rozum. Nebo jeho zbytky.

Doufal jsem, že můj zubožený stav po včerejším flámu bude můj budoucí šéf prisuzovat bezbožně

brzké ranní hodině, na kterou si mě zavolał. Zářivka znovu zablikala. V duchu jsem ji proklel.

„Bratře Štěpáne,“ pokračoval muž nakonec, „věřím, že zde budete spokojen. Ostatně, jméno Kastner má u nás značný zvuk.“

A je to tady.

„Nerad bych,“ přinutil jsem se k úsměvu, „kdyby význam mého otce..., víte, kdyby to mělo mít na mou pozici zde nějaký vliv.“

„Nemějte strach, bratře Štěpáne,“ mávl rukou muž, „nicméně dovoľte mi říct, že vaše skromnost je potěšující.“

Moje skromnost je hlavně hraná, blesklo mi hlavou.

Potřeboval jsem práci a můj táta mi ji díky svému vlivu prostě sehnal. Moje dosavadní průšvihy zahladil a co já vím, možná i nechal přepsat známky na mých vysvědčcích. Jan Theodor Kastner, předseda Svazu molekulárních biologů, záchránce města Prahu, si to v dnešním podivném světě rozhodně mohl dovolit. A jedním jsem si byl jistý. Že u všeho toho zařizování měl táta odpornou radost, protože věděl, jak mě poníží, když mi sežene místo v laboratořích. Zrovna mně.

Z myšlenek mě vytrhl zvuk, který jsem znal ze svého života až příliš dobře. Především ale příliš. Doktor Drbohlav s charakteristickým *puf* odzátkoval malou lahev a do dvou skleniček nalil šumivé víno.

Bublinky. No potěš.

Drink jsem samozřejmě přijal, nepotřeboval jsem spáchat společenskou sebevraždu ještě před svým prvním dnem v práci.

„Na Knihu ztracenou, na Slovo nalezené,“ zarecitoval Drbohlav další z moderních frází.

„Na Slovo nalezené, na Knihu ztracenou,“ dokázal jsem, že hned na první metě to nevzdám.

Šumivé víno bylo laciné i na dnešní poměry, vylít ho do záchoda by znamenalo spíš urazit onu toaletu.

„Vynikající,“ podal jsem už takhle zrána křivé svědectví.

Drbohlav potěšeně kývl a já si potvrdil, že enologie jeho obor rozhodně není. Gestem mi pokynul k prosklenému oknu, za kterým... žil náš malý svět.

„Rád novým pracovníkům ukazuji, proč to vše děláme,“ zadeklamoval doktor, „jen díky snaze a neustálému,“ zaváhal, „pokornému posouvání hranic žijeme v téměř Nebeském věku, že?“

Nevím, co za oknem viděl on, ale naše vize se v mnohém rozcházel. On viděl Nebesa a já špinavé ulice s udřenými lidmi, kterým pravidelná hlášení z tlampačů neustále ten Nebeský věk připomínala. Necítil jsem z nich pokoru, jen biblickou únavu a vyčerpání. Jako by na znamení shůry se mi do zorného pole dostala skupinka tří malefiků v pracovních oděvech, jak pomalým krokem postu-

povali společně se zbytkem davu. Nešlo si nevšimnout, že prostí lidé si od těchto nevšedních spoluobčanů drží drobný odstup. Ostatně ten, kdo vymyslel tohle jejich označení, by zasloužil metál za sociologický takt. I když po včerejšku mám co říkat.

„Pomůžeme jim, bratře Štěpáne, nemějte strach,“ zašeptal Drbohlav, když si všiml mého pohledu, ale zdálo se mi, že mluví spíš k sobě.

Přikývl jsem.

Skupinka, kterou jsem pozoroval, mezitím pokračovala v chůzi. Vlastně se od ostatních ani příliš nelišili. Jen tu a tam si člověk všiml výraznějších ušních boltců, než bylo obvyklé. Kdo ví, jestli bychom ty maličkosti vůbec postřehli, kdyby všemocná evangelia na tyhle nedokonalosti neupozorňovala. Občas to byly uši, jindy výraznější zorničky, barva kůže... V jednu chvíli jsem zahlédl, jak je zastavil kolem procházející muž v uniformě městské gardy, která oproti policii chodila s větší ráží u boku. Po pár větách, které se ke mně nedonesly, k nim uniformovaný přistoupil blíž a rukama v rukavicích provedl ohledání Dotekem. Jak jeho ruce zřejmě našly ve vlasech hmatatelné výrůstky, neomylný důkaz nůžky Mal-3, gardista znovu ustoupil, cosi si rychle zapsal do svého notesu a pokynul jim, že mohou pokračovat. Přesně dle předpisů. Jistě, dnes to byla rutinní prohlídka, ale... Ze svého místa jsem si všiml pohledů malefiků, které odcházejícího pochůzkáře vyprovázely. Nechtěl by je vidět.

„Čemu jste se vlastně na škole věnoval, bratře Štěpáne? Váš ctěný otec se mi zapomněl zmínit.“

Tance, šansony, halekání na Měsíc.

„Bral jsem to tak nějak obecně,“ shrnul jsem své myšlenky do ucelené věty. Společenskou nerovnost tam venku jsem na chvíli nechal být.

Kdesi za mnou zabzučela zářivka a já si připomněl, že po včerejším flámu ještě stále nejsem ve formě. Kritickým pohledem jsem zpražil svou prázdnou sklenku sektu. Ale když se pije na Knihu a Slovo, je to jako s lidským neštěstím – až do dna.

Otočil jsem se zpět k oknu, ale skupinka malefiků už byla pryč. Podle zamračené ranní oblohy spěchali nejspíš na šichtu. Ostatně, měli stejné povinnosti jako lidé. S jejich právy, inu... s právy to bylo jiné.

„Vše vám zde samozřejmě ukážeme, Štěpáne,“ odkašlal si Drbohlav a vypuštěním slova bratře jako starší osoba naznačil, že zdvořilostním frázím je mezi námi pro tuto chvíli konec, „vše potřebuje čas. Koneckonců,“ ukázal směrem, kudy zmizela ta *s lidmi téměř rovnoprávná skupina*, „ani váš otec nevynalezl lék na Mal-3 za den, že?“

„Jak trefné, doktore.“

Vyslovovat to bylo jako sypat si sůl do rány. Ano, mému otci zabral výzkum základního léku celých jedenáct měsíců. Samozřejmě se do toho započítávalo i několik týdnů, kdy čekal na potřebné laboratorní vybavení.

Učiněný lajdák, ten můj fotr.

Mou útěchou, jako nezdárného syna, byla prostá skutečnost, že se sociálním postavením malefiků neudělala jeho medicína lautr nic, a navíc léky byly v současnosti tak drahé, že jejich teoretický přínos byl stejně ohromný, jako praktické využití minimální a léčba dlouhá. Zatímco všemocná evangelia slavila úspěch vědy, prostí malefici dál viděli své šance v tvrdé práci a modlitbách za příchod svého Malsiáše, který je má vyvést z poroby. Protože porobou pro ně Práh byl.

Či spíše očistcem.

Telefon byl věrný přítel a držel s detektivem Horákem basu. Zato zvonek na dveřích, který v půl páté ráno ohlásil novou zoufalou klientku, byl nepřející svině.

„Štěpáne, seznámil vás otec s tím, čím se v laboratořích svatého Marka zabýváme? Jistě, nemáme takové zdroje jako Jan, Matouš nebo Lukáš, přesto ale s pokorou věřím, že máme co nabídnout.“

Když doktor Drbohlov mluvil ve své pracovně o mém tátovi, byl jako sluníčko. Taková byla většina Prážanů.

„Otec se zmínil, ano.“

Cha, zmínil! Jak si to ten starý parchant včera užíval! Mluvil o výzkumu léčiv na všemožné nemoci, o jejich aplikaci, zátěžových testech... Bylo mu naprosto jasné, že jeho vědeckým žvástům nemám šanci rozumět. I to byl důvod, proč jsem to vše musel včera večer zapít. Pořádně.

„I přesto, nemám to raději shrnout, projít?“

„Není třeba, děkuji.“

Snad poprvé za celou dobu mi doktor Drbohlav, vrchní představený laboratoří spadajících pod evangelia svatého Marka, pohlédl přímo do očí. Dobrotivý výraz v jeho tváři vzal za své, nahradila ho chladná maska podezíravosti. Pod jeho pronikavým pohledem jsem snad i trochu vystřízlivěl.

„No dobrá,“ pokrčil nakonec rameny, „podepíšete tedy smlouvu s ďáblem? Překročíte práh?“

S tím na svůj rozložitý pracovní stůl vykouz-
lil desky s logem společnosti – vlastně evangelia –
svatého Marka a připravil několik listin.

„Nuže, znáte to, stačí jen váš podpis,“ s tím mi Drbohlav podal propisku.

Udělal jsem několik kroků ke stolu, v hlavě mi tepalo, jak se mi připomínalo včerejší hýření.

Zakaleným pohledem jsem papír zběžně přelétl, našel své jméno a na patřičných několika místech bez dalšího zdržování parafoval.

„A je to, smlouva je zpečetěna, práh překročen,“ zasmál jsem se vlastní rychlosti.

Drbohlavova tvář ztuhla. Opět mě nevěřičně sledoval. Připadal jsem si v tu chvíli malý a hloupý, opět na škole, opět na koberečku u ředitele kvůli nějaké klukovině.

Ale byla to jen práce, tak co?

Doktor bez dalšího slova smlouvy překontroloval, jednu mi podal a zbytek schoval do vrchní zásuvky svého stolu. Uslyšel jsem cvaknutí otáčeného klíčku. Poté se doktor znovu narovnal a na tváři mu pohrával úsměv, kterého jsem se od něj do té chvíle nedočkal. Nebylo to nic příjemného.

„Tedy, Štěpáne,“ obešel stůl a gestem mi naznačil, abych ho následoval ven z kanceláře, „vítejte u svatého Marka. Nicméně,“ zastavil se u zavřených dveří, „musím se zeptat, co vám otec řekl o naší práci?“

Nadechl jsem se, abych zahnal nastupující bolest hlavy. Pomohlo to jen na okamžik.

„Mluvil o biologii a hypotézách ohledně nemocí, které jsou bičem naší doby. Mluvil o vaší práci pro Nebeský věk našeho města. O výpočtech.“

„Pojďte za mnou, můj milý,“ nepřestával se usmívat Drbohlav a sáhl na kliku dveří, „všechno vám ukážu. Myslím, že budete překvapen. Velmi překvapen.“

S tím dveře otevřel.

Na počátku bylo Slovo

Fil Horák, soukromé očko a občasný ranař v jednom, si zapálil další luciferku a snad posté obrátil v prstech pravačky drobnou fotografií.

Natálka měla na fotce zrzavé vlasy sčesané přes uši a rozesmátá ústa s bílými zuby bez chybičky. Něco v jejích očích prozrazovalo, že je otevřená k nejedné neřesti, což ještě podtrhovalo lízátko, které měla v puse – a taky to, jak ho měla v puse. Jako by dívčiny oči říkaly „Zavolej mi a budu jen tvoje“. A v kombinaci s lízátkem bylo jasné, že ten šťastlivec, co by ji ulovil, by na těch několik dní strávených s ní do smrti nezapomněl.

Ale teď byla Natálka mrtvá a její úsměv byl stejný jako všech, kteří už to mají za sebou. Ztuhlý. Studený. Bez života. Lízátko se k ní přestalo hodit ve chvíli, kdy jí kdosi vytetoval rudou díru do jejího sedmnáctiletého čela.

Ať je kdekoliv, snad je na lepším místě, pomyslel si Horák.

Natálie Bergmanová, sedmnáct let. Koketa, parádnice, ale i premiantka, jak se dozvěděl ve škole od jejích uslzených kamarádů a učitelů. Jen pár z nich bylo schopno říct něco zásadního – že vyrůs-

tala jen s matkou, a tak to měla těžký, ale že uměla žít a chtěla se stát pokornou novinářkou...

Nic z toho už se jí nesplní.

Natálie Bergmanová, sedmnáct let.

Fil cítil, jak jím při pohledu na fotografii lomcuje vztek. Někdo tu chuděru sejmul v úzké, špinavé ulici plné odpadků a zapomenutých existencí, které se samy odpadkům setsakra podobaly – prázdné výrazy, prázdné životy. Jinými slovy ti, které politika čtyř mocných společností Práhu odsunula mezi plivance a jejichž nejvyšší představitelé, které do pozic moci vynesla bída a zoufalství let minulých, na ně doslova kašlali. Už jen ta opovážlivost, se kterou před lety nejmocnější zájmové skupiny Práhu přijaly ona biblická označení, napovídala, že politika nastavení druhé tváře se konat nebude. Tedy pokud jste za druhou šanci těmhle evangeliím tučně nezaplátili.

Z plivanců na ulici Fil nic nedostal – a ani to nečekal. Měli strach a nebylo se čemu divit.

Natálie Bergmanová, sedmnáct let... Jak se do té podělané uličky vůbec dostala? Na fotce vypadá ta holka na úplně všechno – hráčku, svůdnici, provokatérku, maminčina andílka –, ale rozhodně ne na pitomou nánu, která by nevěděla, že hodný holky maj zůstat hezky v Horním městě. Tedy ne že by Hornáci nemohli do Dolního, ale... proč tam lézt v šatičkách nad kolena? A ještě s kabelkou? Taková vizáž je o hubu kdekoliv v Práhu, natož mezi se-

dřenými dělníky a řemeslníky Dolního města. Kdo by na to zapomněl, mělo ho varovat pásmo Zlomu – čtvrti, ve které pomyslná svíce naděje ještě slabě plápolá, ale můžete si být jistí, že už se nerozhoří.

Ach jo, Naty...

„Špatnej den?“

Barman Mojžíš se vždycky objeví v tu správnou chvíli. Místní říkají, že to býval vynikající psycholog, než si uvědomil, že v tomhle šerém světě po Probuzení a Zjevení Janova Stínu, nebo teda po čtvrté světové, člověku pomůže nejvíc, když mu tu a tam správně naleje. A Odpustek, jak se jeho baru říkalo, prosperoval zatraceně dobře. Skoro stejně jako Desatero, krapet slavnější podnik.

Když detektiv neodpovídal, Mojžíš jen znalecky přikývl a dolil.

Co by tomu pití asi řekl kapitán Dálava, pokáral se v duchu Horák. Jeho tajný idol a dle mnohých poslední slušný policista v Prahu by alkohol na začátku pátrání jistě neschvaloval. Ale... Každý nemusí být slušňák, ne?

Fil se napil a na chvíli nechal apoštolovku, aby mu rozmazala svět před očima. Jako vždy tahle lidová bohovice odvedla svou práci dobře. Jak napovídal název, pálila se z bůh ví čeho, ale špatná nebyla a nikdo na ni ještě přímo nezemřel, ani z ní neoslepl. Pro ty, kteří nechtěli zbytečně rozhazovat, byla v téhle době vlastně dokonalá. Ale opojení bohovicí trvalo jen několik okamžiků. Pak svět zase

začal mít konkrétní barvy a tohle město svá tajemství, schovaná za gotickými zdmi a barokními anděly. Lidé byli zase krysy, skrytí za svými maskami štěstí, falešných zpovědí a předstíraných úspěchů.

To by ani kapitán Dálava nerozporoval.

Miluju svoji práci, nechal Fil běžet své myšlenky na volno. Miluju tohle město a znám ho líp než kdo jinej. Ale při pohledu na mrtvý sedmnáctky se mi zvedá žaludek. Kdybych byl člověk, asi bych zvracel. Tohle jsou chvíle, kdy jsem za svoje Probuzení nebo za maltrojku, jak se o tom dnes mluví, vděčněj.

Kdesi v rohu místnosti něco kovově cinklo, jak kdosi ládoval Mojžíšův jukebox drobnýma. O chvíli později začal ochraptělý hlas Avy Blackmoorový bluesově zpívat *Never Let Me Go*, nikdy nedoceňný hit let předešlých.

Fil zalétl očima k fotce, jako by mu ten malý portrét mohl vydat ještě nějaké tajemství. Na dolním okraji bylo úhledným písmem napsáno *Pro rošťáka Toma, s láskou Nááááta* a připitomělý smajlík.

Jinou fotku její ubřečená máma-samoživitelka z chudší čtvrti Horního města při dnešní brzké návštěvě neměla. Utrpení, které měla ta žena vepsané ve tváři, ho probudilo rychleji než dnes tak vzácné poctivé, nepajcované kafe s lógreem. Ptal se rychle, dělal si poznámky, potvrzoval si informace – což mu později zabralo velkou část dne. Nedbal na slzy, které matka prolévala. Za ty jí snad brzy zaplatí pravdou.

Fil vylovil z kapsy pár prážských templů, které od své klientky dostal na výdaje, položil je s kývnutím k Mojžíšovi na stůl a pak vyšel ven z baru, rovnou do průtrže mračen.

Lilo jako z konve, a tak si přitáhl svůj kabát blíže k tělu, zatímco rozmýšlel, kam dál.

Odkudsi zpoza rohu bylo slyšet pouliční kázání jednoho z bláznů, co vyzýval k hledání nového Malsiáše, který nastolí spravedlivý řád – ale Horák dobře věděl, že v jeho žvástech se žádné odhalení neskrývá.

Víra je víra, ale zločin si nevybírání, ušklíbl se v duchu.

Náhle Fil ucítil, jak se mu zježily všechny chlupy na těle, až se musel opřít o zeď, aby neupadl. Co, sakra, vládne takovou mocí, zaklel sám pro sebe. V hlavě mu hučelo, a i jeho nelidské geny byly k ničemu. Se zařatými zuby se pokusil najít zdroj toho všeho, ale v provazech deště viděl tak akorát...

A pak to najednou bylo pryč. A on si musel znovu připomenout, jak moc má svou práci rád. Nudou při ní rozhodně netrpí.

Natálie Bergmanová, sedmnáct let.

Tak kdepak jsi, rošťáku Tome?

„Ve jménu Knihy ztracené, ve jménu Slova nalezeného, amen.“

Kostel svatého Františka z Assisi na Křižovníckém náměstí byl takhle po ránu přeplněný věřícími i těmi z nás, kteří věděli, že neukázat se na každodenní bohoslužbě před prací znamenalo v dnešní době společenskou sebevraždu. Alespoň jsem to odsud neměl k nabručenému Drbohlavovi daleko. Kněz k nám mluvil pevným a klidným hlasem:

„Boží milostí bylo nám dáno znovu vybudovati z popela válečných polí Práh, tuto pokornou baštu naděje, kajícínou prosbu k nebesům, by nám již nedala poznati běsnění válečného, ale k lásce bratrské nás přivedla...“

Lidé mu naslouchali. Malefici stáli vedle prostých, aniž by je od sebe dělily stěny, plexiskla nebo ostnaté dráty. Tu a tam se na sebe dokonce usmívali, až bylo těžké rozpoznat, jestli jde o úsměv hraný jen částečně, či klasicky naprosto. Ono pokorné Slovo, nástupce Knihy ztracené v plamenech války a šílenství let, která následovala, je spojovalo všechny bez rozdílu. Ať už dal Slovo po všech těch bojích a krveprolití dohromady kdokoliv, odvedl neskutečně dobrou práci. Snad Kniha tam někde ve světě stále zůstávala, ale po tolika převratech, které následovaly po válce... Lid Práhu pokorně přijímal kázané Slovo.

Chtělo se mi blít.

Nebo pít. Ani jedno jsem ale nemohl. Tohle mi byl čert dlužen! Ta podělaná nutnost ukázat se před

ostatními spolupracovníky jako správný Prážan – ten, který pro dobro svého města překoná sám sebe a svůj nicotný život rád položí za Boží – tedy prážskou – věc! Bylo mi jasné, že jako nováčka mě z davu určitě pozoruje několik chytráků v civilu, které můj šéf požádal, aby se přesvědčili, že má víra je neotřesitelná.

„... a proto nerozeznávejme rozdílů mezi rasami, ale nalezněme souznění mezi sebou a otevřme svá srdce...“

Touha po sklence pěkně nakouřené whisky byla stejně svůdná, jako Eva pro Adama, nebo spíš jako jablko pro Evu. S hadem bych se už nějak vypořádal. Knězova řeč mi nyní byla jasná. Pěkná, ale sám jí nevěřil – dost možná byl jedním z těch, kteří pokorně přijímali rady evangelií, o čem a jak kázat. Žádné souznění se díky jeho slovům nekonalo, možná tak na tajňačku mezi ním a jeho ministrantem. Ne mezi národy Práhu. To, že stačilo zajít do málo frekventovaných uliček v Horním městě, aby tam člověk našel malý nápis, nebo dokonce i plakát volající po víře ve vyhlíženého Malsiáše, který nový lid vyvede z otroctví, mi tedy moc harmonické nepřišlo. I samotné Hradčany takových zákoutí pár měly, ať se horní pořádkové služby snažily sebevíc. O dejvických ulicích blízko Řeky ani nemluvě. Ano, vnitřek města střežila policie, která kontrolovala pořádek a šel z ní respekt, a garda, která se ježila samopaly a při porušení kázně jednala dost bez

obalu. Vně hradeb pak operovala samotná armáda a zajišťovala hlavně hladký chod farem a polností. Ale tyhle našťvané plakáty jasně ukazovaly, že i ozbrojené síly Práhu mají své limity.

„... a neuved' nás v pokušení, amen.“

„Amen.“

Řekl jsem to, aby mě všichni viděli a slyšeli, aby doktoru Drbohlavovi mohli jeho špiclové doložit, že nejsem bezvěrec. Přesto mi to slovo chutnalo na jazyku podivně, prázdně.

Proč tady vlastně jsme, blesklo mi hlavou. Proč si nepřiznáme, že svět je po válkách v prdeli a hradby Práhu stejně za pár let padnou, spolu se všemi věžemi kostelů i chrámů? Stačí, aby přišlo sucho nebo útok z vnějšku, obránci hradeb na Zápraží kolem města se neudrží... A všechno, co se podařilo zachránit, se nám rozsype pod rukama. Jo, četl jsem zprávy předních vědců, že kolem Práhu je několik opuštěných výsep zbytků civilizace, kterých se nemusíme bát. Ale taky jsem loni četl mapařku Kátu a ta si tak jistá nebyla. A jestli má tahle sloupkařka pravdu... Pokorné Slovo se pak tváří v tvář kruté a všemocné jsmevprdelní pravdě změnil jen na změt hlásek bez významu. Na obyčejné prázdné slovo.

Kroutil jsem nad tím hlavou, zatímco lidé kolem mne procházeli ke svatému přijímání.

Pak jsem si všiml očí, které mě z davu pozorovaly. Modré, chladné křišťály. Černé vlasy střižené nakrátko dle poslední módy k zapuzení marnivosti,

rty jen lehce zvýrazněné... a přece natolik, že jste si všimli. Vzpomínky mi v hlavě kreslily dávno zapomenuté obrazy. Dech vonící po mentolkách, ruce uvyklé na četbu knih, jazyk plný milujících slov, i když se hnuly ledy.

Vykulil jsem oči.

Vždyť už je to tolik let!

Žena se jen lehce usmála a otočila se ke mně zády.

A já věděl, že ji nesmím nechat odejít.

Vzpomínky mě v jediném okamžiku zavály do dávna a do daleka.

To křeslo tehdy dávno a daleko by bylo i docela pohodlné, kdyby na mě ředitel Ernst nekoukal zpoza svého stolu, jako by si myslel, že mě donutí porušit první příkázání studentů – nenapráskáš.

Bylo mi čerstvých osmnáct, byl jsem nesmrtelný a škola mi byla ukradená!

„Mladý pane Kastnere, tak ještě jednou. Jak se to stalo?“

Eda Pleštil mě jako syna slavného a zazobaného otce normálně zmlátil.

„Upadl jsem, pane řediteli.“

Ale za tu pusu od Šárky to stálo. Čert vem modřiny.

„Upadl jste? Tohle mám říct vašemu ctěnému otci? Přednímu mozku celého Práhu?“

Kousl jsem se do rtu. No jistě. Nešlo o mě, ale o prestiž, o zachování tváře. Nebo spíš masky, kterou tihle pošahanci nosí. Hlavou mi bleskla vzpomínka na Šárku. Ta vylouděná pusa... hmmm! K tomu jsem žádné masky nepotřeboval. Nic, v čem by mi pomohla pověst mého táty. Eda Pleštil se Šárkou chodil, jasně, ale takový hromotluk pro ni nebyl. Všichni to říkali. Na rozdíl od toho orangutana četla i knihy, co nebyly na seznamu povinné četby, a smála se zvonivým smíchem. Všiml jsem si jejích pohledů. A Eda tu pusku viděl, takže mi vše hrálo do karet. Zbil mě, jasně, ale... Odhadoval jsem, že nejpozději do konce téhle vyučovací hodiny bude slečna Šárka single. Měl jsem v úmyslu ji v tom politováníhodném stavu nenechat dlouho.

„Pane Kastnere! Posloucháte mě vůbec?“

Copak někdy nějaký žák doopravdy poslouchal učitele?

„Samozřejmě, pane řediteli.“

„Výborně,“ uvelebil se Ernst na svém křesle, „rozumějte, šikana je pro naše matematické gymnázium nepřijatelná. Je to problém, který...“

Dával jsem si pozor, abych si všiml, až domluví, ale jinak jsem byl myšlenkami jinde. Žádná šikana to nebyla. Líbal jsem se s Edovou holkou a dostal do držky. Zákon džungle, totiž, školy. S tím nemělo co dělat moje ani Edovo společenské postavení. Dostal jsem výprask kvůli tomu, že se mi při pohledu na Šárku vždycky zastavil dech a v kalhotách mi

cukalo. Ne kvůli tomu, že my jsme měli prachy, zatímco Eda žil v ubytovně v Dolním městě kdesi na Hloubětíně jen se svým dementním bráchou, co místo po holkách slintal akorát nad příklady s trojitou derivací, nebo do svýho deníku, kam si pořád čmáral. Od Edy byla ta rána naprosto fér.

Mrknul jsem na stále mluvícího muže.

„Máte pravdu, pane řediteli. Zcela souhlasím.“

Žabák Ernst se zatvářil překvapeně, pak zakoulel očima – a v tu chvíli zazvonilo.

Svoboda!

Nahlas jsem řekl:

„Děkuji za vaši starost, pane řediteli. Ostatně, otec o vás i o tomto ústavu vždycky mluvil s respektem, ačkoliv si uvědomuji, že mé vlastní matematické znalosti...“

„Ale no tak, mladíku,“ přerušil mě Ernst, „nepodceňujte se! Co není, může být!“

To už by se za ty tři roky tady nějak projevilo, ne?

„Jistě, pane řediteli, máte pravdu. Na tamto zapomeňme, co říkáte?“

„Dobrá, jak myslíte. Víte, musím dnes ještě uvést do výuky novou studentku, takže jestli opravdu...“

A byl jsem z toho venku. Z několika otcových jednání jsem vyzoroval, že s lidmi je to jako s koňmi z kovbojek – stačí s nimi mluvit jejich jazykem a jsou vaši. Můj odhad, že „starost“, „respekt“ a „zapomeňme na to“ jsou na Ernsta správná kombinace slov, vyšel náramně. Vlastně, lidem jsem rozuměl

tak nějak vždycky. Což se v téhle měnící se době náramně hodilo. Jako každého v mladickém věku, i mě zajímaly všechny ty neskutečné články o evangeliích a jejich nedozírných úspěších. Nebyl jsem pitomec, abych jim to sežral všechno. Slovu „propaganda“ jsem díky otcovým lékařským úspěchům rozuměl velmi dobře. Ale i tak, to, co tyhle společnosti dokázaly při rekultivaci území Práhu a částečně i jeho okolí, nebo při budování obranných postavení kolem města, kdyby něco... Působivé. To bylo to správné slovo pro evangelia. A že tlačila na podporu víry? No, alespoň jsme měli občas kvůli svátosti přijímání zrušenou výuku. A za těch deset let, co pozvedávala Práh k výšinám, to evangelia zvládala... hmmm... Působivé.

Na chodbě jsem se usmál nad svou vlastní úvahou a zamířil do učebny.

Do Edy jsem málem vrazil.

Nebyl sám.

Pozdravil mě jen kývnutím hlavy.

Vzhledem k tomu, že si se Šárkou zrovna jazyky navzájem prozkoumávali ústní dutiny, příliš mluvit nemohl.

Prošel jsem kolem nich tiše, v zádech jsem cítil Šárčin pohled.

Hmmm... Bez vlivu táty jsem dosáhl na jednu pusu.

Jedinou podělanou pusou.

Působivé.

Tohle město mělo svoje pravidla.

Neplet se do velkých věcí, o těch rozhodují prostí lidé z evangelií. Pokud jsi maltrojka, vyhýbej se náměstí Svatého, kde na moderní komplexy budov a laboratoří evangelií shlíží svatý kníže na bájném oři, neboť bys svým maleficiem narušil ono tenké spojení mezi starým a novým, blahoslaveným a pokorným, které vždy tvořilo nehmotného ducha Práhu. Chod' do kostela, jsi-li člověk. Nejsi-li člověk, modli se. Když ti policie nebo ozbrojená garda řekne, že se máš podvolit ohledání Dotekem, zatni zuby a nech si zkontrolovat kadeře a růžky pod nimi. Nebo vypadej jako kupříkladu Fil Horák a Dotek nebude třeba. Je holt třeba hrát hezky při zdi, být spokojený s duševní potravou... A také s pozemským jídlem, které do města proudí z několika střežených polností a produkčních farem, kterým evangelia ve své milosti dovolila fungovat i za chráněnými zdmi Práhu. Cena za toto povolení byla mízivá – pravidelný přísun surovin, přivážených v obrněných vozech, a to v takové míře, aby lid Práhu netrpěl nedostatkem. Ty stovky let staré kostely, sochy a k nebi se tyčící baráky kolem... To má člověk i malefik jen navíc, k dobru. A pokud nepočítáme ty povinné daně a odpustky, je to všechno zdarma.

Když do Filových myšlenek na onen zrezlý ráj na zemi, kterému říkal domov, pronikla tichá melodie smyčců, v úctě se zastavil. Věděl, kde je, aniž by musel zvednout zrak od mokrého chodníku. Za mostem přes Řeku se k nebi vzpínalo majestátní Divadlo Národa, ve kterém měli movití Prážané touhle dobou možnost shlédnout další z mravokárných odpoledních her – téměř bez výjimky patřili diváci mezi bohaté Hornáky, prosté lidi z Vinohrad, Hradčan, Malé Strany, Nového Města a dalších několika šťastných čtvrtí. Těm druhým, jako byl třeba právě Fil, bylo umožněno alespoň slyšet odlesky té slávy uvnitř. Jako obvykle, když ho jeho cesty zavedly sem, detektiv neodolal a rozhlédl se. Na mostě napočítal osm dalších lidí, kteří až zbožně hleděli směrem, odkud se linula hudba. Dvojčlenná policejní hlídka, která znuděně dohlížela na klid na mostě, jim jejich zážitek nijak nenarušovala. Takový byl prostě stav věcí dnešních.

Detektiv nad tím vším zavrtěl hlavou. Víra je jen prelud, pomyslel si. To se nikdy nezmění. Vrazil ruce do kapes kabátu a vyrazil dál, aby našel, co potřeboval. Jak kráčel přes Řeku, nedokázal odolat a jako při každé procházce se rukou dotkl zídky mostu. Chlad kamene uklidňoval a konejšil.

Vlastně je tu krásně, ušklíbl se.

Ulicemi se v tuhle večerní hodinu potulovalo jen několik lidí, kteří se bez výjimky snažili uniknout neustávajícímu dešti. Takový přepych si Fil Horák nemohl dovolit.

Rošťák Tom mohl být kdokoliv. Asi Natálčin přítel. Ale kde je mu konec? Netušil. A jeho sedmý smysl mu napovídal, že s každou další vteřinou půjde celé vyšetřování do háje.

Takže Vobrázky, pomyslel si v duchu.

Zatraceně!

Vybral si jednu postranní uličku a opřel se o zeď hned vedle kontejneru na odpadky a napůl strženého plakátu volajícího po hledání nového Probuzeného Proroka.

Pro jistotu ještě zkontroloval okolí. Prostáci nebyli zrovna nadšení, když zahlédli někoho provozovat maleficia. Ať už se jednalo o důkaz nadlidské síly, nebo třeba o čtení myšlenek. Sakra, od té doby, co se přišlo na to, že mezi prostými se pohybují bez Doteku jen těžko rozeznatelní maltrojáci, stáhli se z ulic i skořápkáři, aby je lidi od policie nebo stále častější gardisti nesebrali za podezření z věštění, a tedy za projev Mal-3. Kdo si uměl poradit, o svůj chléb se porval, kdo ne, skončil jako vždycky.

Horák neměl v plánu upozorňovat na své nevšední nadání. Ostatně pokora, kterou hlásala evangelia, platila pro malefiky i prostáky stejně. Jen s tím rozdílem, že při pochybení dostal nor-

mální, prostý člověk za trest odříkat otčenáš a takoví, jako byl Horák, do držky.

Když se ujistil, že ho nikdo nesleduje, vytáhl z kapsy fotku usměvavé Natálky s lízátkem. Z druhé vylovil zavírací nůž.

Řízl se do dlaně a nechal několik kapek krve, aby dopadly na fotku.

No jasně, že trefily to lízátko, ušklíbl se Fil. Některé aspekty maleficií se budou zřejmě navždy vymykat běžnému chápání i tabulkám profesora Kastnera a dalších vědců. Detektiv zavřel oči a prsty levačky rozetřel svou krev po fotce.

Cítil v zátylku, jak to přichází. Pomalu a plíživě, jako příslib dokonalé noci, ve které ale číhají noční běsi.

Pak se mu podlomila kolena a on padal kamsi do prázdnoty.

Kdesi v dálce ucítil závan čehosi prastarého a mocného...

Načež si ho Temnota přitáhla k sobě.

Chtěl jsem tu ženu v kostele oslovit už včera. Ale nedokázal jsem to. Nešlo to. Měl jsem knedlík v krku. Přepadl mě zmátek, jak mám rozhovor vůbec začít.

Umínil jsem si, že dnes to dokážu. Znamenala pro mě tolik – a přesto se mi při pohledu na její

záda chvěly ruce. Vzpomínky jsem zadržet nedokázal.

Pamatuju si vše, jako by to bylo včera. Působivé, že?

Společná jídelna, která nám ve školních letech každé ráno sloužila také jako modlitebna, působivá nebyla. Obzvláště poté, co Šárka dala jasně najevo, že má přece jen raději svaly než tajná psaníčka a úsměvy.

Co, dala najevo. *Dávala* byl rozhodně vhodnější termín.

Každý den od jejich nového začátku jsem měl to neskonale štěstí pozorovat ji i Edu, jak se vodí za ruce, hladí se a chichotají, většinou na mou adresu. Byl jsem smutný? To tedy ano.

Šárčina zrada mě štvala.

Daleko víc mě ale štvalo, že se k těm dvěma posranným hrdličkám přidával i zbytek spolužáků. Mohl jsem se sice na obědy vykašlat, ale vedení školy by mému otci jistě podalo zprávu, že nedocházím na pravidelné stravování, a hrůza z představy, že by se začal zajímat o můj soukromý život, stačila k tomu, abych to jejich cukrování snášel.

Seděl jsem už zase sám u stolu v rohu a žralo mě to. Chtěl jsem patřit mezi ostatní, být jako oni. Génus mého otce a jeho fotky, plakáty, a dokonce i obrazy v galeriích mi onu snahu zapadnout ne-

ulehčovaly. Věděl jsem, že věda a genetika je jeho svět. Můj ne. Kdysi jsem se o to snažil ale... prostě jsem na to neměl ty správné buňky.

Ta představa mě pobavila. Syn slavného genetiky nemá na vědu buňky! To je, pánové z evangelií, opravdový zázrak! Ani jsem si nevšiml, že se tomu směju nahlas.

Ostatní si všimli.

„Čemu se gebíš, Kastnere? Svý genialitě?“

„Co blbneš, chytřej je jeho táta!“

Tam někde v hloubi duše jsem jejich výbuch smíchu chápal, ostatně, ještě před tou záležitostí se Šárkou bych se smál s nimi a taky bych se plácal do kolen.

A pak mi to došlo.

Končím se ženskýma. Dostal jsem pusu a nic víc – no a co? Jinak se ale se zbytkem třídy můžu bavit stejně, ne? Když Edu a jeho staronovou lásku nechám být, prostě nad tím mávnu rukou a za pár týdnů to všechno vyšumí. Bývalo to tak.

„Nech to plynout, Štěpáne.“

Jako bych tátu slyšel. To bylo jeho řešení na všechny situace. Říkal to, když mi nešla matika, když mi v osmi letech malefičtí parchanti ukradli kolo. Když umřela máma, aniž by můj zoufalý otec dokázal vůbec pochopit, co ji tak rychle sežralo. Vlastně to hnusné cosi tenkrát sežralo i jeho. Už se potom tolik nesmál, nemluvil. Uzavřel se do svého výzkumu.

Na druhou stranu, plynutí času jemu samému přineslo neskutečné úspěchy na poli vědy. Pozorováním a plynutím času dokázal jasně a srozumitelně – fundovaně bylo to vhodné slovo –, že nákaža Mal-3, které se před lety svět tak bál, je pouhá vrozená genetická odchylka, která není infekční a která dává dotyčným – tedy malefikům – neobvyklé schopnosti. Nezřídka se ale tato odchylka projevovala jako oslabená imunita, sklony k alergiím nebo všemožné jiné vady. Tátovým posledním úspěchem pak byl Dotek – tedy možnost ověřit přítomnost Mal-3 u jedinců prostým ohledáním hlavy. Pokud byla tímto postupem zjištěna přítomnost kostní prominence, jak rád důležitě říkal, nebo zkrátka drobných, ale hmatatelných výstupků, jak říkal kdokoliv jiný, byl to jasný důkaz té takzvané nákazy. Celá procedura ohledně těchhle růžků pod vlasy byla samozřejmě složitější, ale v podstatě šlo o tohle. Škatulkování lidí na obyčejné a podivné bylo hned o mnoho snadnější.

A za tím vším stál můj táta.

I já musel uznat, že celebritou Práhu se stal právem. Lidé mu nadšeně tleskali a historici si mezi sebou tiše šeptali, že jejich předpoklad, že s použitím atomových bomb ve válečných letech může přijít i opravdu velká, nejen společenská změna, byl správný. Celospolečensky bylo jasně vnímáno, že malefici za nákazu nemůžou, okolí je přijalo... Ale bát se jich nepřestalo.

Čím větší byl vděk bohatých a vlivných, tím víc to tátu štvalo. Časem chodil už jen na neodmítnutelné společenské události a z ostatních se „ve jménu vědy“ omlouval a zůstával v našem domě na Malvazinkách, kde byl ostatním privilegovaným Prážanům dočista ukradený, což mu naprosto vyhovovalo.

Po mámině smrti z našeho domu v podstatě nevycházel.

Pojmenoval Mal-3, vyvíjel na ni léčbu ve své laboratoři – ale mámu nezachránil. Tohle má být ta boží spravedlnost, co do nás tlačí evangelia?

Potřásl jsem hlavou.

Tak dost. Řekl jsem přece jasně, že se ženami je konec, ne?

Se všemi ženami.

Zadíval jsem se ke stolu, kde seděl zbytek mojí třídy, a hrdinně opětoval těch pár pohrdavých pohledů, se kterými jsem se setkal.

V lidech se vyznám. Víím, co říct. Brzy budu zase v partě.

Odsunul jsem se na židli, rozhodnut vstát a postavit se všemu.

Svět tomu ale chtěl jinak, když se kdesi nade mnou ozvalo ono osudné:

„Ahoj, máš tu volno?“

„Mami, podívej, támhle tomu pánovi je asi špatně!“

Chodník má železnou příchut'. Prach, který je všude kolem, stoupá Filovi do nosu a nutí ho ke kašli. Následky zakázaných nauk, které užil, jej dusí neviditelnými drápy a on v tu chvíli chápe, proč prostáci za tohle malefiky nenávidí. Cítí parfém matky dítěte, když cosi vystrašeného šeptá své malé ratolesti a vede ji pryč. Holčičce podle pachu potu nebude víc než šest let. Přes vlnu bolesti, již ho maleficio trestá, cítí cosi sladkého a voňavého. Slyší, jak nedaleko s jemným plesknutím něco drobného dopadá na mokrou zem.

„Upadl mi bonbonek, mamííí!“

Kroky obou žen se vzdalují. Počká, dokud nezmizí úplně. Odkudsi zvoní zvony po ranních bohoslužbách, takže tu musel ležet zatraceně dlouho.

Vstane a upraví si zmuchlaný kabát. Dlaň, do které se řízl, skoro necítí. Ví, či spíše tuší, že jeho nadání je mocnější než většiny ostatních. Přesto je ta bolest otřesná. Ale co by malefik neudělal pro dobro druhých?

Soustředí se na obrazy, které mu fotka poskytla. Na mladého kluka s vlasy barvy slámy, jeho nervózní úsměv. Jeho dech, jak kdysi líbal Natálku v parku blahoslaveného Mořice Gröba.

Tam se taky dneska líbá každéj, odplivne si Fil a jeho sliny zkaží jedné z kaluží vizáž.

Soustředí se víc a cítí, jak mu bolest ze zraněné ruky vystřelila až k rameni.